

UZASADNIENIE

Powódka M. G. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 4160,09 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 1430,09 zł o dnia 7 maja 2015r. do dnia zapłaty, i kwoty 2730,00 zł od dnia 9 sierpnia 2015r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany likwidował szkodę, w której poszkodowanym była powódka zaś sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie OC wykupione u pozwanego Ubezpieczyciela. Na czas naprawy i likwidacji szkody oraz konieczność codziennego dojeżdżania do pracy powódka, z uwagi na brak możliwości korzystania z własnego pojazdu, zawarła umowę najmu samochodu zastępczego. Pierwsza umowa została zawarta na okres od dnia 7 stycznia 2015r. do dnia 21 stycznia 2015r. a druga na okres od dnia 28 stycznia 2015r. do dnia 17 lutego 2015r. w obu umowach czynsz został ustalony na kwotę 130 zł brutto za dobę.

Łącznie powódka korzystała z pojazdu zastępczego przez okres 41 dni, za które zostały wystawione dwie faktury na łączną kwotę 5330,00 zł brutto.

Pozwany w decyzji z dnia 12 maja 2015r. zakwestionował długość okresu najmu, uznając za zasadną stawkę dobową. Łącznie pozwany uznał za zasadny najem za okres 9 dni i przyznał odszkodowanie w wysokości 1169,91 zł. (pозew k. 1-5).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych, wskazując, że przedmiotem sporu jest okres najmu pojazdu zastępczego. (odpowieź na pozew k. 45-48).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 stycznia 2015r. miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd należący do powódki marki T. (...) o nr rej. (...). Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie OC wykupione u pozwanego Ubezpieczyciela. Z uwagi na uszkodzenia pojazdu powódka oddała uszkodzony pojazd do naprawy, zaś na jej czas wynajęła pojazd zastępczy, który użytkowała w okresie od dnia 7 stycznia 2015r. do dnia 17 lutego 2015r. Powódka zażądała od pozwanego zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w wysokości 5330 zł, przy stawce dziennej 130 zł brutto.

Pozwany po zweryfikowaniu przedstawionych przez powódkę faktur vat wypłacił na jej rzecz odszkodowanie w wysokości 1169,91 zł po stawce wskazanej przez powódkę za okres 9 dni, obejmujący okres od powstania szkody do dnia otrzymania przez warsztat kosztorysu oraz czas naprawy wyznaczony technologią wg stawki wskazanej w fakturze.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 7 stycznia 2015r. r. poszkodowana przekazała swój pojazd do (...) w B.. Tego samego dnia powódka zawarła z warsztatem umowę najmu pojazdu zastępczego do dnia 27 stycznia 2015r.

W dniu 8 stycznia 2015r. nastąpiło zgłoszenie szkody do TU. W dniu 13 stycznia 2015r. pozwany dokonał oględzin przednaprawczych uszkodzonego pojazdu i dnia 15 marca 2015r. przesłał powodowi kosztorys naprawy. W dniu 25 stycznia 2015r. warsztat przesłał kosztorys do pozwanego. Dnia 6 lutego 2015r. warsztat otrzymał swój kosztorys po weryfikacji. 9 lutego 2015r. warsztat naprawczy zamówił niezbędne części zamienne, które zostały mu dostarczone w dniu 12 lutego 2015 r. W dniu 13 lutego 2015 r. warsztat przystąpił do naprawy ww. samochodu, która została

zakończona w dniu 16 lutego 2015 r. Poszkodowana odebrała pojazd z warsztatu w dniu 17 lutego 2015r. i wówczas zdała pojazd zastępczy.

W dniu 28 stycznia 2015r. powódka zawarła z warsztatem kolejną umowę najmu pojazdu zastępczego do dnia 28 stycznia 2015r. do dnia 17 lutego 2015r.

Łączny czas najmu wyniósł 41 dni. Za najem pojazdu zostały wystawione faktury VAT na łączną kwotę 5330,00 zł brutto, przy stawce 130 zł brutto za dobę.

Dowód: umowy wypożyczenia samochodu zastępczego k- 23, 22, protokół naprawy pojazdu k- 24, Faktury Vat k- 25, 26

Łączny uzasadniony czas przestoju ww. pojazdu w warsztacie po kolizji z dnia 7 stycznia 2015 r. w celu dokonania jego naprawy, przy uwzględnieniu 10 roboczogodzin technologicznego czasu naprawy (4 dni) oraz przerw, czynności pomocniczych i organizacyjnych, w tym oczekiwanie na zatwierdzenie kosztorysu przez pozwanego - wynosił 31 dni kalendarzowych.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego, maszyn roboczych i urządzeń M. B. k- 72-78, wyjaśnienia biegłego M. B. do sporządzonej opinii pisemnej złożone na rozprawie dnia 6 grudnia 2016r. k- 113-113v, protokół naprawy pojazdu k- 24,

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie złożonych do akt sprawy oraz zawartych w aktach szkody dokumentów, uznając ich treść za zgodną z rzeczywistym stanem rzeczy, albowiem ich prawdziwość nie budziła wątpliwości i nie została zakwestionowana przez żadną ze stron. W oparciu o wnioski opinii biegłego sądowego Sąd ustalił technologiczny czas naprawy, oraz fakt, że pojazd po kolizji nie nadawał się do eksploatacji. W ocenie Sądu, ww. opinia w tym zakresie została sporządzona w sposób rzetelny i profesjonalny, zaś przedstawione w niej wnioski są jasne i należycie uzasadnione. Mając powyższe na względzie Sąd uznał ww. opinię biegłego sądowego za pełnowartościowy dowód w sprawie i podzielił częściowo zawarte w niej wnioski.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do kwoty 2860,09 zł.

Powódka domagała się od pozwanego zapłaty odszkodowania za koszty najmu pojazdu zastępczego za okres 41 dni. Pozwany nie kwestionował samej zasady swojej odpowiedzialności za skutki kolizji z dnia 7 stycznia 2015 r. na podstawie art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 822 § 1 k.c. Między stronami było również bezsporne, że pozwany jak dotąd zapłacił powódce z powyższego tytułu kwotę 1169,91 zł, uznając, że suma ta w pełni rekompensuje poniesioną przez nią szkodę, tj. za 9 dni najmu pojazdu.

Zakres odpowiedzialności odszkodowawczej ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego reguluje przepis art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 23 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którymi zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, a naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Nadto, zgodnie z przepisem art. 363 § 1 k.c., w razie uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty.

Normalnym następstwem uszkodzenia lub zniszczenia pojazdu mechanicznego, w rozumieniu przepisu art. 361 § 1 k.c., jest niemożliwość korzystania z niego wskutek konieczności jego naprawy. W wypadku gdy poszkodowany poniósł w związku z tym koszty związane z najmem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Nadto, przepis art. 817 k.c. nakłada na zakład ubezpieczeń obowiązek aktywnego, samodzielnego

wyjaśnienia okoliczności wypadku i wysokości szkody. Za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego przez ubezpieczyciela należą się odsetki. Ubezpieczyciel może też ponosić dalej idącą odpowiedzialność.

Zgodnie z wyrażonym przez Sąd Najwyższy poglądem, który Sąd w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę w pełni podziela, ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność za szkodę poniesioną przez ubezpieczającego wskutek zwłoki w spełnieniu świadczenia z umowy ubezpieczenia, zaś ubezpieczyciel, który dopuszcza się zwłoki w spełnieniu odszkodowania z tytułu ubezpieczenia samochodu, odpowiada za szkodę w postaci poniesionych przez ubezpieczonego kosztów najęcia samochodu zastępczego (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2004 r., II CK 412/03).

Wysokość uzasadnionych kosztów najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego współkształtowana jest przez długość okresu pozbawienia go możliwości korzystania z pojazdu własnego. W ocenie Sądu, chybiony jest wywiedziony przez pozwanego zarzut, jakoby wystarczający okres przestoju pojazdu poszkodowanego w warsztacie naprawczym wynosił 9 dni, obejmujący czas od dnia powstania szkody do dnia otrzymania przez warsztat kosztorysu oraz czas naprawy. Zdaniem Sądu, wbrew odmiennemu stanowisku pozwanego, przy ustalaniu niezbędnego czasu trwania najmu pojazdu zastępczego należy uwzględnić nie tylko technologiczny, ale i rzeczywisty, uzasadniony okolicznościami danej sprawy, okres pozbawienia poszkodowanego możliwości korzystania z jego samochodu. Sąd uznał, iż na gruncie niniejszej sprawy okres ten wyniósł 31 dni.

Zdaniem Sądu, przed przyjęciem odpowiedzialności przez ubezpieczyciela i akceptacją kosztorysu naprawy przedstawionego przez warsztat (w niniejszej sprawie wysłany dnia 25 stycznia 2015r. do Towarzystwa (...), zaakceptowany przez T.U dnia 6 lutego 2015r. – k- 24), warsztat naprawczy jest uprawniony do wstrzymania się z rozpoczęciem naprawy pojazdu. Należy bowiem wskazać, że dokonanie naprawy przed przyjęciem odpowiedzialności przez ubezpieczyciela stwarza realne ryzyko powstania istotnych trudności dowodowych w przypadku późniejszej odmowy uznania przez ubezpieczyciela odpowiedzialności za - choćby tylko niektóre - skutki kolizji. W przypadku np. kwestionowania przez ubezpieczyciela powstania określonych uszkodzeń pojazdu w danym zdarzeniu, weryfikacja zasadności tego zarzutu przez biegłego będzie utrudniona, a czasem nawet niemożliwa, przy braku możliwości oględzin uszkodzeń pojazdu (wobec ich naprawienia). Dlatego, w ocenie Sądu, poszkodowany ma prawo wstrzymać się ze zleceniem naprawy pojazdu do chwili zaakceptowania kosztorysu naprawy przez ubezpieczyciela, tym bardziej dlatego, że naprawa wiąże się z koniecznością poniesienia kosztów, których wydatkowanie nie powinno być dla poszkodowanego obciążone niepewnością ich zwrotu.

W tym miejscu należy wskazać, że Sąd w pełni aprobuje przedstawione przez biegłego sądowego w opinii wyliczenia odnośnie technologicznego czasu pracy naprawy pojazdu. Zatem na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego w szczególności protokołu naprawy pojazdu (k- 24) i częściowo opinii biegłego w podanym wyżej zakresie Sąd uznał, że zasadnym jest uwzględnienie i wypłata odszkodowania za najem pojazdu za okres 31 dni. W ocenie Sądu wbrew twierdzeniom powódki, pozwany nie może odpowiadać za zwłokę w podejmowaniu działań przez zakład naprawczy co miała miejsce pomiędzy 15 stycznia 2015r. a 25 stycznia 2015r. W tym okresie zakład z niewiadomych przyczyn przez 10 dni zwlekał z podjęciem jakichkolwiek czynności po otrzymaniu kosztorysu w TU. Dopiero po 10 dniach przesyła przez siebie sporządzony kosztorys do T. U. celem weryfikacji. Terminowość pozostałych czynności nie budzi wątpliwości Sądu. Po otrzymaniu przez warsztat zweryfikowanej kalkulacji podejmował on czynności bez zbędnej zwłoki. Jak wynika z protokołu naprawy pojazdu zakład otrzymał zatwierdzony kosztorys dnia 6 lutego 2015r., (piątek) w poniedziałek 9 lutego zostały zamówione części, które dostarczone zostało dnia 12 lutego 2015r. następnego dnia zakład rozpoczął naprawę, która została wykonana zgodnie z technologicznym czasem naprawy (k-24).

Drugim elementem kształtującym wysokość szkody jest czynsz najmu ustalony przez poszkodowanego z podmiotem dostarczającym pojazd zamienny. W niniejszym postępowaniu pomiędzy stronami nie było sporu co do wysokości stawki czynszu, dlatego też Sąd przyjął wskazaną przez powódkę kwotę 130 zł brutto, zaakceptowaną w postępowaniu likwidacyjnym przez pozwanego.

Mając powyższe na względzie, Sąd uwzględnił powództwo w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego zasądając kwotę 2860,09 zł (31*130 zł- 1169,91 zł, tj. kwota wypłacona przez pozwanego).

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek od kwoty głównej znajduje oparcie w przepisach art. 481 k.c. zgodnie z przedstawionymi przez powódkę pozwanemu fakturami.

W pkt 2. wyroku Sąd orzekł o kosztach procesu. Wobec uwzględnienia żądania powoda w części, Sąd dokonał stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu, zgodnie z przepisem art. 100 zdanie pierwsze k.p.c. Powód wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 4160,91 zł, zaś Sąd w pkt 1 sentencji uwzględnił to żądanie do kwoty 2860,91 zł. Tym samym powód wygrał niniejszy proces w 68,751%, a przegrał - w 31,249%.

Powód poniósł w toku postępowania koszty w łącznej wysokości 1726 zł, na co składały się: opłata od pozwu – 209 zł, koszty minimalnego wynagrodzenia pełnomocnika procesowego będącego adwokatem – 1200,00 zł, opłata od pełnomocnictwa 17 zł. oraz zaliczka na poczet opinii biegłego w wysokości 300,00 zł. Strona pozwana poniosła w toku postępowania koszty w łącznej wysokości 1517,00 zł, na co składały się: koszty minimalnego wynagrodzenia pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym – 1200,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa - 17 zł oraz uiszczona zaliczka na poczet opinii biegłego -300,00 zł.

W rezultacie, zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu pozwany jest obowiązany zwrócić na rzecz powoda kwotę 712,58 zł.